

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

DOM LAMBERT BEAUDUIN (†)

Τὴν 11ην τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου ἀπέθανεν ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐν Chevetogne τοῦ Βελγίου πλήρης ἡμερῶν ὁ ἱερομόναχος π. Lambert Beauduin. Ἐγεννήθη ἐν Rosoux - les-Waremme τοῦ Βελγίου τὸ 1873 καὶ ἐχειροτονήθη ἱερεὺς τὸ 1897, ἐργασθεὶς κατ' ἀρχὰς μεταξὺ τῶν ἐργατῶν. Βραδύτερον (1907) προσήλθεν εἰς τὰς τάξεις τῶν Βενεδικτίνων μοναχῶν, καρεὶς εἰς τὴν περιώνυμον μονὴν τοῦ Mont-César ἐν Louvain τοῦ Βελγίου, ὅπου καὶ ἐδίδαξεν ἐπ' ἀρκετὸν θεολογίαν. Ἡ Μονὴ αὕτη κατέστη καὶ τὸ ὀρηκτήριον διὰ τὰς μεγάλας του ἐξορμήσεις καὶ τὸ ἐργαστήριον διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν μεγάλων του σχεδίων. Ἡ θ. λατρεία, ὡς γνωστὸν, ἀπὸ τῶν τελευταίων αἰώνων τοῦ μεσαίωναυ περιέπεσεν εἰς μίαν ἄνευ προηγουμένου παρακμῆν, ὀφειλομένην εἰς ποικίλα αἴτια. Ὁ λαὸς ἐκ καθήκοντος παροίστατο εἰς τὰς ἀκολουθίας χωρὶς νὰ τὰς κατανοῇ, πολὺ δὲ περισσότερον νὰ συμμετέχη ἐνεργῶς εἰς αὐτάς, ὁ δὲ κληρὸς δὲν εἶχεν οὔτε τὴν ἱκανότητά οὔτε καὶ τὴν διάθεσιν νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν θ. λατρείαν ὡς πρώτην καὶ κυρίαν ὕλην διὰ τὴν οἰκοδομὴν ἑαυτοῦ καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Ὁ π. Beauduin δὲν ἐκάμφθη πρὸ τῆς ἀπογοητευτικῆς ταύτης καταστάσεως. Διέθεσε τὰ πλοῦσια αὐτοῦ χαρίσματα καὶ ὅλας του τὰς δυνάμεις καὶ ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησε. Δι' ἄρθρων, περιοδικῶν, βιβλίων, διαλέξεων, κηρυγμάτων, συνεδρίων κατώρθωσε νὰ ἀφυπνίσῃ ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν θ. λατρείαν καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ τοὺς ἐν αὐτῇ κεκρυμμένους θησαυροὺς. Ἡ τεραστία λειτουργικὴ κίνησις, ἡ ὅποια ἀποτελεῖ ἐν ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα ρεύματα τῆς σημερινῆς ζωῆς τῆς ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τόσα ἐντὸς πεντηκονταετίας ἔχει ἐπιτελέσει καὶ τόσους καρποὺς ἐπιδείξει, κατέρρα ἔχει τὸν π. Lambert.

Ἀπὸ τῆς μελέτης τῆς λειτουργίας καὶ τῆς λατρείας ἐν γένει τῆς ἀνατολῆς ὁ π. Beauduin ἀνεκάλυψε νέον διὰ τὴν δύσιν κεκρυμμένον θησαυρὸν: τὴν ἀνατολήν. Ἡ ἀπὸ αἰώνων διαίρεσις, ἡ ἀπομάκρυνσις καὶ ἡ μεταξὺ τῶν δύο κόσμων ἀναπτυχθεῖσα ἐχθρότης, ἡ καχυποψία καὶ κυρίως ἡ ἄγνοια εἶχον δημιουργήσει εἰς τὴν δύσιν τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν εἶχεν οὐδεμίαν θέσιν εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον. Ἡ ὑπαρξίς τῆς σχεδὸν συστηματικῶς ἠγνοεῖτο. Οὐδὲν εἶχε νὰ λάβῃ ἀπὸ αὐτὴν ἡ δύσις. Αἱ πύλαι τῆς Ῥώμης ἦσαν ἀνοικταὶ καὶ τὰ ἀπολωλότα δὲν εἶχον εἰ μὴ νὰ ἐπιστρέψουν καὶ ἄνευ ὄρων νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν πατρικὴν αὐλήν. Ἐναντίον τῶν ἰδεῶν αὐτῶν παρὰ τοὺς κινδύνους καὶ τὰς παρεξηγήσεις καὶ τὴν ἐχθρότητα, τὴν ὅποیان ἤτο εὐλογον νὰ ἐπισύρῃ, ἐξεστράτευσε ὁ π. Lambert. Παρέβαλε τὴν ἀνατολήν πρὸς σχολεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ἤτο ἀναγκαῖα ἡ φοίτησις τῆς δύσεως. Ὑπεγράμμισε τὰς ἀξίας καὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν πνευματικότητά, τὴν λατρείαν, τὴν τέχνην, τὴν θεολογίαν της, τὴν πρὸς τὴν ἀρχέγονον ἐκκλησίαν σχέσιν της. Ἐπειδὴ δὲ κυρίαν αἰτίαν ὄλων τῶν κακῶν ἐθεώρει τὴν ἄγνοιαν καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς προελθοῦσαν ἔλλειψιν ἀγάπης καὶ ἀμοιβαίας κατανοήσεως, ἔθεσεν ὡς σκοπὸν του τὴν δι' ὄλων τῶν δυνατῶν μέσων ἐμφάνισιν τῆς ἀνατολῆς εἰς τοὺς δυτικούς. Ἡ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἰδρυθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Μονὴ ἐν Amay τὸ πρῶτον καὶ ἐν Chevetogne τοῦ Βελγίου ἕστερον κατέστη ἀληθὲς κέντρον προβολῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Διὰ τῆς θ. λατρείας, διὰ μεταφράσεων ἀκολουθιῶν καὶ ἄλλων κειμένων, διὰ διαδόσεως βυζαντινῶν εἰκόνων καὶ ἔργων μικροτεχνίας, διοργανώσεως συναυτήσεων Καθολικῶν καὶ Ὁρθοδόξων, ἀνεπισήμων ἢ καὶ ἐν συνεδρίοις, ἐπισκέψεων εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ λοιπὴν ἀνατολήν, διὰ τῆς φιλοξενίας ὀρθοδόξων θεολόγων παρεπιδημούντων ἐν Ἑυρώπῃ καὶ παντὸς ἄλλου προσφύρου μέσου ἐκαλλιεργεῖτο τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλίας μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Μὲ πλήρη τὴν συναίσθησιν τῆς Ὀλιβεραῆς πραγματικότητος, ὅτι ἡ ἔνωσις τῶν πάντων δὲν εἶναι ἔργον τοῦ παρόντος καὶ ὅτι ἡ παρούσα γενεὰ δὲν εἶναι ἐκείνη

ἡ ὁποία θὰ ἔρη τοὺς μεσοτοίχους, τοὺς ὁποίους ἐκτίσαν αἰῶνες, οἱ πατέρες ἐκεῖ ὑπὸ τὴν φωτεινὴν καθοδήγησιν τοῦ π. Beauduin εἰργάζοντο δι' ἓν μέλλον, ἴσως ἀπώτατον, εἰς τὸ ὁποῖον ἕμως ἡ συμβολὴ τοῦ π. Lambert κάποτε ἀμφοτέρωθεν θὰ ἐκτιμηθῆ καὶ θὰ τῷ ἀναγνωρισθῆ ἴσως ὁ αὐτὸς ρόλος, πρὸς ἐκείνον τὸν ὁποῖον διεδραμάτισε καὶ ὡς πρὸς τὴν λειτουργικὴν κίνησιν.

Ὁ π. Lambert δὲν ἦτο μόνον ὁ πατὴρ τῆς λειτουργικῆς κινήσεως καὶ ὁ σκαπανεὺς τῆς ἰδέας τῆς προσεγγίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ ἀκαταπόνητος καὶ δραστήριος ἀγωνιστὴς καὶ ἐργάτης, ἀλλὰ καὶ ὁ σοφὸς καὶ γλαφυρὸς συγγραφεὺς. Εἰς διακοσίας περίπου ἀριθμοῦνται αἱ δημοσιεύσεις του, οἰκουμενικοῦ καὶ λειτουργικοῦ κυρίως περιχομένου, ἐξ ὧν αἱ κυριώτεραι ἐδημοσιεύθησαν ἐσχάτως εἰς τόμον ὑπὸ τὸν τίτλον *Mélanges liturgiques*. Ἦτο καὶ ταπεινὸς καὶ ὑποδειγματικὸς μοναχὸς. Εἰς τὴν Μονὴν του ἦτο, μέχρι τῆς πλήρους παραλύσεως τῶν κάτω ἔκρων του, πρῶτος εἰς τὴν ἀκολουθίαν, πρῶτος εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ πρῶτος εἰς τὴν τράπεζαν. Τὸ ταπεινὸν του φρόνημα, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πιστότης καὶ εἰς τοὺς πλέον ἀσημάντους φίλους του, ἡ γλυκύτης εἰς τοὺς τρόπους, τὸ πρᾶον καὶ μειλίχιον τοῦ χαρακτήρος, ἡ πλήρης χάριτος συμπεριφορὰ του καὶ οἱ ἄλλαι ἡρτυμένοι λόγοι του θὰ μείνουν ἀληθευμένοι εἰς ὅσους εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν γνωρίσουν.

Ἄς ἀναπαυθῆ ἐν εἰρήνῃ.

I. M. Φ.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ KERN (†)

Ἄγων μόλις τὸ 61ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἀπέθανε τὴν 11ην παρελθόντος Φεβρουαρίου ὁ καθηγητὴς τοῦ ὀρθοδόξου ρωσικοῦ θεολογικοῦ Ἰνστιτούτου Παρισίων ἀρχιμανδρίτης Κυπριανὸς Kern. Κατ' ἀρχὰς καθηγητὴς τῆς Λειτουργικῆς εἶτα τῆς Πατρολογίας ἐν τῷ ἀνωτέρῳ Ἰνστιτούτῳ, προσέφερε μεγίστας ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην ὡς διδάσκαλος καὶ συγγραφεὺς ἀφ' ἑνὸς καὶ ὡς ἐμπνευστὴς καὶ διοργανωτὴς τῶν λειτουργικῶν ἐβδομάδων τοῦ ἁγίου Σεργίου ἀφ' ἑτέρου. Ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ τὰ πλέον ἀξιωμακόμενα εἶναι: «Ἡ ἀνθρωπολογία τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ» (ρωσιστὶ) Paris 1950, «Εὐχαριστία» (ρωσιστὶ) Paris 1947, «Traductions russes des textes patristiques» Chevetogne 1957.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐχαρακτήριζε τὴν μορφήν τοῦ π. Κυπριανοῦ ἦτο ἡ βαθεῖα ταπεινώσις καὶ ἡ σεμνότης καὶ ἀπλότης τῆς συμπεριφορᾶς αὐτοῦ. Ἦτο ὁ σοφὸς κατὰ Θεὸν καὶ κατὰ κόσμον ἄνθρωπος, ὁ ἅγιος καὶ σεμνὸς κληρικός, ὁ αὐστηρὸς εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους μοναχὸς, ἡ ἐπιβállουσα καὶ ἐμπνέουσα ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ φυσιογνωμία.

Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ.

I. M. Φ.